

Arrest

nr. 144 215 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun bewering actueel nog gezocht te worden door moslimextremisten omwille van verzoeksters vroegere werkzaamheden als airhostess ongeloofwaardig

is en omdat ze over een intern vestigingsalternatief beschikken om de onbekende moslimextremisten die hen in 2009 lastigvielen in hun thuisstad Karachi te ontlopen.

2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voorgaande bevindingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze beperken zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het opwerpen van blote beweringen en loutere veronderstellingen, waarmee ze echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo is het inderdaad ongeloofwaardig dat verzoekster, die toch voldeed aan de eisen van haar vervolgers door effectief te stoppen met haar werk als airhostess en haar herkomstregio te verlaten, vier jaar na haar vertrek uit Pakistan alsnog door deze onbekende extremisten zou worden gezocht omwille van haar vroegere werkzaamheden. Bovendien hebben verzoekers geen enkele indicatie over wie deze bedreigingen juist uitte. De vaststelling dat verzoekers niet weten wie hen nu juist viseerde, wijst op een desinteresse in hunnen hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hen beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om na te gaan van wie precies die bedreigingen uitgaan. Het feit dat zij nalaten dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekers en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoekers in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat het mogelijk is dat de bedreigingen uitgingen van verschillende personen, die al dan niet geassocieerd waren met verschillende bewegingen of groeperingen, overtuigt niet en is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Zo wijst verweerder er in zijn beslissing terecht op dat verzoekers beiden hoogopgeleide personen zijn en aldus in staat zijn om informatie in te winnen of personen aan te spreken die informatie kunnen verschaffen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat verzoekers hun desinteresse de geloofwaardigheid ondermijnt dat ze actueel nog gezocht zouden worden door moslimextremisten.

Voorts blijkt dat de gegevens van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoekers in geval van terugkeer naar Pakistan over een intern hervestigingsalternatief beschikken om de onbekende moslimextremisten die hen in 2009 lastig vielen in hun thuisstad Karachi te ontlopen. Uit een grondige analyse van de in het administratief dossier vervatte informatie blijkt immers dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verder zijn verzoekers beiden hoogopgeleide personen, spreken ze meerdere talen en hebben ze beiden werkervaring. Voor verzoekers is het dus redelijk om de omgeving waar ze in het verleden werden geïsoleerd, te vermijden en in een andere omgeving in Pakistan een nieuw onderkomen te vinden en er te voorzien in hun levensonderhoud.

Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die deze vaststelling ontkracht. Dat verzoekster ook elders in Pakistan omwille van haar opleiding, haar westers voorkomen en haar vroegere werkervaring dezelfde problemen kan ondervinden, zijn loutere veronderstellingen die geenszins op enige objectieve elementen gestoeld zijn.

Waar verzoekers voorts in algemene bewoordingen stellen dat het niet ongebruikelijk is dat vooral airhostessen het slachtoffer worden van dergelijke bedreigingen en zelfs gewelddaden, wijst de Raad er op dat dergelijke algemeenheden niet aantonen dat verzoekster en haar gezin werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

3. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364 van; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij een vrees koesteren omwille van het werk van verzoekster als airhostess. Zij stellen dat zij niet op de hoogte zijn wie hen belaagde, maar verzekeren dat zij reeds naar de politie stapten. Verzoekende partijen vervolgen dat zij door de bedreigingen gevluht zijn en dat er intussen 5 jaar is verlopen en zij niet zomaar kunnen terugkeren. Verzoekende partijen wijzen er op dat er derhalve zowel een subjectief als een objectief element is van hun vrees. Verzoekende partijen stellen dat er overal terroristen zijn en wijzen nog op de algemene situatie en het feit dat ook de schoonvader werd aangevallen. Zij wijzen dienaangaande naar de nieuwe stukken die zij aan het dossier willen toevoegen en het feit dat hun schoonvader omwille van bedreigingen regelmatig moest verhuizen. Verzoekende partijen stellen nog ter terechtzitting dat zij nieuwe documenten wensen neer te leggen en deze willen bespreken en dus uitstel willen, nu zij eergisteren de stukken aan de Raad per post hebben overgemaakt en deze nog niet aan het dossier zijn toegevoegd.

Op 3 april 2015, na de terechtzitting, wordt een bundel met stukken ontvangen die per aangetekende post op 1 april 2015 werd verstuurd.

Verzoekende partijen beperken zich ter terechtzitting en in hun ter zitting aangebrachte aanvullende nota tot het herhalen van (hun eerdere verklaringen omtrent) hun vrees omwille van verzoeksters vroeger werk als airhostess en het formuleren van algemene beweringen, zoals o.a. het feit dat hun vader respectievelijk schoonvader omwille van bedreigingen regelmatig moe(s)t verhuizen, doch zij brengen geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, waarin wordt vastgesteld en besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij actueel nog zouden worden gezocht door moslimextremisten omwille van verzoeksters vroegere werkzaamheden als airhostess, en vastgesteld dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan over een intern hervestigingsalternatief beschikken om de moslimextremisten die hen in 2009 in hun thuisstad Karachi lastig vielen te ontlopen.

De door verzoekende partijen per schrijven d.d. 1 april 2015 aan de Raad overgemaakte stukken zijn niet van aard afbreuk te doen aan de grond in de beschikking en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Daargelaten de vaststelling dat de door verzoekende partijen bijgevoegde

vertalingen niet voor eensluidend zijn verklaard, stelt de Raad vast dat de door hen bijgebrachte en in de bijgevoegde inventaris als "politierapport dd. 11.04.2014", "politierapport dd. 10.04.2014" en "klachtindiening dd. 11.04.2014" aangeduide documenten geen originele betreffen, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven dient te worden benadrukt dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekende partijen tonen bovendien met die politierapporten en de klachtindiening van 2015, en met de overige bij hun schrijven d.d. 1 april 2015 gevoegde documenten, krantenuittreksels omtrent de mensenrechtensituatie en geweld in Pakistan en rapporten van de provincieraden van de provincies Balochistan, Sindh, Punjab, Khyber Pakhtunkhwa en Fata, niet aan en maken geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij zich in Pakistan niet elders buiten hun thuisstad Karachi kunnen vestigen om de moslimextremisten die hen er in 2009 lastig vielen te ontlopen. Zij brengen geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men (overal op het gehele grondgebied) in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie blijkt dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoekende partijen bij hun schrijven d.d. 1 april 2015 gevoegde internetartikel omtrent een zuuraanval op 15 vrouwen in de Iraakse stad Mosul, houdt op generlei wijze verband met de situatie in en de ingeroepen problemen van verzoekende partijen in hun land van herkomst Pakistan, en is ter zake dan ook geenszins dienstig.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS